

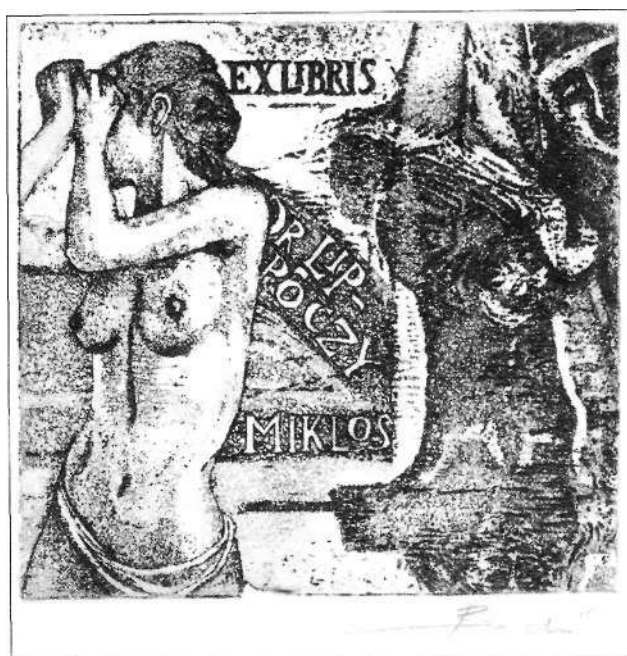
R. M. RILKE VERSEI**Tornai József fordításában****ARCHAIKUS APOLLÓ-TORZÓ**

Nem ismertük a hallatlan fejet,
hol szeme almái értek. De átszel
e torzó heve, mint egy kandeláber;
magábacsavart nézése e test

lángja most. Másként nem tündöklene
rád az íves mell s csöndes fordulással
ágyékán egy mosoly nem futna át
a combok nemző közepébe le.

Különben nem volna csak kődarab
az átlátszóvá zuhant váll alatt,
és mint vadállat szőre, nem ragyogna

s nem törnének ki belőle a fények,
mint csillagból: mert nincsen olyan pontja,
mely nem rád néz. Másként kell végre élned!

HETÉRASÍROK

Hosszú hajukban elnyúlva feküsznek,
 mélyen magába-süppedt, barna arccal.
 Szemük zárva, mint túlnagy messzeségtől.
 Csontvázak, ajkak, virágok. A szájban
 sima fogak: úti sakk sorjába-rakott,
 elefántcsontból készült figurái.
 S virágok, sárga gyöngyök, karcsu csontok,
 kezek, ingek, megfonnyadt kelmék
 bomlott szivek fölött. Azonban
 lent a sok gyűrű, talizmán és
 szem-kék kő alatt (mind szerelmi emlék)
 nemük csöndes kriptája még áll,
 boltjáig rakva föl virágszirommal.
 És újra sárga gyöngyök, szétgurulva,
 égetett agyagcsészék s kenőcs-vázák
 zöld cserepei: illatos kehelyként,
 és kisisten-formák: házioltárok,
 hetéramenny elbűvölt églakókkal.
 Szétpattant övek, skarabeuszok,
 hatalmas faj apró példányai,
 nevető száj s táncosok és futók,
 aranyfibulák, mintha kis íjjakhoz
 állat- s madáramulett-vadászatnál,
 hosszú tűk, díszes háztartási dolgok,
 és egy kerek cserép vörös alapja,
 hol, mint bejárat vak fölirata,
 egy négyesfogat lábai feszülnek.
 S megint virágok, gyöngyök, szerteszórva,
 itt egy kis lant ágyéka fénylik
 s ködként lehulló fátyolrongy között
 a cipő fésző bábjából kibújva,
 egy boka könnyű pillangója fölszáll.

Tárgyakkal rakva így hevernek ott,
 drága tárgyak: kövek, játék- s házi-szerek,
 a széttörött lim-lom (mind-mind rájuk ömlött)
 sötétlik lent, akár folyamfenék.

Folyóágyak voltak,
 kiken rövid és sebes hullámokban
 (a következő életbe siettek)
 számtalan ifjú teste átzuhant, hogy
 csak úgy zúgott a férfiak folyója.

S fiúk törtek ki néha a gyerekkor
 hegyeiből, hullva-habozva jöttek,
 és e tárgyakkal játszva lent a mélyben,
 érzésüket a bukás elragadta:
 s akkor megélték a sík, tiszta vízzel
 e tágas út széles, nagy ívét,
 örvényt kavartak mélységek fölött
 és először visszhangozták a partot
 s a távol madárkiáltást, míg az
 égen kinyílt egy bűvös ország
 végen-túli, csillag-pecsétes éje.

A MENYASSZONY

Ó hívj, szerelmem, hívj csak hangosan!
 Ne hagyj ablaknál állni ily sokáig,
 a fasort s öreg platánfáit
 nem őrzi már az est:
 üres, üres.

Nem azért jössz, hogy lelkemet e ház
 Éjjelébe a hangoddal bezárjad,
 hát lényem most, ím, gyors karmozdulás,
 a kék kertjein át
 kiárad...

AZ ÉN ELNYŰTT KEZEMBE, ISTENEM

Az én elnyűtt kezembe, Istenem,
 nehéz lelkemet hogyan is vehetném
 az én elnyűtt kezembe, Istenem?
 Talán van oly egészen tiszta hely,
 mit érinthetek, lelkem fölemelve,
 talán van oly egészen tiszta hely.
 Fölemelem hát, ki tudja, Uram,
 ily nagy terhet nem próbáltam soha.
 Ki tudja, föl, föl, s akkor, Istenem:
 te átveszed, ahogy magasba tartom
 sokáig s föl, föl, csak erőm legyen,
 s te átveszed, ahogy magasba tartom.